

A rák legyőzésével ért célba a rákóczyfalvi fiatalember

Rimóczi Ágnes

AGNES.RIMOCZI@MEDIAWORKS.HU

Gyermekkorában, játék közben sokszor Tarzannak képzelte magát. Thuróczy Bertalan szülőfalujában, Rákóczyfalván, otthonuk kertjében fára mászott, sárban dagonyázott, a filmbéli hőshöz hasonlóan különleges kalandokat élt át. Akkor még nem sejtette, hogy néhány éven belül, szinte még gyerekként ezeknél sokkal komolyabb, embert próbáló „kalandokkal” kell szembenéznie, melyek, ha nem is filmbe, de mindenképpen könyvbe illők. Berci huszonhat esztendő, s éppen a napokban telt el az a bizonyos öt esztendő, ami után elmondhatja: meggyógyult egy daganatos betegségből.

– Ha már kalandokat említettünk... Segíts, hogy kalandozzunk egy kicsit veled. Hogyan teltek a gyermekéveid, hol és hogyan éltél?

– Rákóczi falván nevelkedtem, húsz éves koromig ott éltem. Szerettem a kertben játszani, sokszor mesehősöknek képzeltem magam, olyan voltam, mint Tarzan az esőerdőben. Jó volt a képzelőerőm, ami a későbbiekben sokat segített nekem. Egyébként pedig olyan igazi falusi parasztleány voltam. A családommal kukoricát kapáltam, meggyet szedtem, télire tüzelőt aprítottam, igyekeztem részt venni a ház körüli munkákban.

– Tulajdonképpen hálás vagyok ezért a szüleimnek, hiszen mindezzel munka- és életszeretetre buzdítottak, szorgalomra tanítottak. Meg is tanultam, hiszen abban nagyon jó vagyok, hogy addig csinálom, taposom, tekerem a dolgokat, amíg az elképzeléseimet megvalósítom.

– Ahogyan azt a tervedet is véghez vitted, hogy mérnök legyél...

– Így van! Már általános iskolában erre készültem, a rákóczi falvai iskola tanárainak sokat köszönhetek, elindítottak az utamon. Persze tanultam, hiszen készültem a vágyaim megvalósítására. Az általános iskolai évek után Szolnokon jártam gimnáziumba, ottani tanárainak szintén hálás vagyok, felkészítettek az egyetemre, és itt nemcsak a tananyagra gondolok, de sokat formáltak a hozzáállásomon. És aztán ott álltam az egyetem kapujában, megkezdhettem villamosmérnöki tanulmányaimat.

– Ami aztán mégsem volt annyira sima út...

– Huszonegy éves voltam. Az egyetemen a második félévet tapostam, már épp kezdtem belejönni, ötös körüli átlagom volt, amikor –

ahogyan akkor gondoltam – minden összeomlott. Huszonegy éves voltam, s jobb oldali hererakkal és nyirokrendszeri áttétellel diagnosztizáltak. Úgy éreztem, hogy egy rémálomban vagyok és nem tudok felébredni.

– És hogy sikerült végül a felébredés?

– Nem volt egyszerű. Műtét, két hónapos kemoterápiás kezelés várt rám. Az első néhány hét után kihullott a hajam, nem ismertem magamra, ha tükörbe néztem, de mindig csak arra gondoltam, abban bíztam, de valahol legbelül tudtam is, hogy pár hónapon belül minden rendben lesz.

– Különböző praktikákat vettem be, ami segített elnyomni azt a kis hangot a fejemben, mely folyamatosan a negatív dolgokat suttogetta a fülembe. Ami még segített, hogy folytattam a tanulást. Saját felelősségre, egyeztetve a kezelőorvossal és a tanulmányi felelőssel, jártam az egyetemre. Készültem a vizsgákra, szerencsére a negatív gondolatoknak nem hagyott sok helyet a rengeteg matek és fizika. Aztán meggyógyultam és lediplomáztam...

Közben megtanultam, hogy hogyan ne adjam fel, ha kritikus a helyzet.

- Nos, ezt a „tudást”, mentalitást a kezeléseim alatt előszeretettel alkalmaztam. Futás közben tulajdonképpen „flow” élményt élsz át, ilyen élményekkel tudtam ellensúlyozni azt a nehéz helyzetet.

- Azért, gondolom, voltak mélypontok is...

- Természetesen! Amikor például megérkeztem az Onkológiai Intézetbe, idős, rossz állapotú embereket láttam magam körül. Sehol nem volt egy fiatal, egy sorstárs, akivel tarthattuk volna egymásban a lelket. Nagyon emlékezetes mélypont volt, amikor egy reggel arra ébredtem, hogy a hajam fele a párnámon maradt. Később a műtét után egyfajta poszttraumás stresszt éltem át.

- Úgy látom, komoly tanulási folyamat volt számodra ez a betegség. Mit tanultál meg általa?

- Életszeretetet, kitartást, élni akarást! Azt, hogy hogyan tudom önmagamot legyőzni, azt, hogy szemléletmódot kell váltani, hogy megértsem, miről is szól az élet. Elgondolkodtatott, hogy hogyan tudnék tenni valamit másokért, aminek csak közvetett hatása lenne a saját érdekem. Magamon túlmutató célt találtam a betegség által. Azt hiszem, kimondhatom, hogy ez a betegség áldás volt számomra, megtaláltam az életcéloimat.

- És mi az?

- Több minden. Mesterképzésen folytattam a tanulmányaimat orvosbiológiai mérnökképzésen, jelenleg ebben a szakmában is dolgozom. Fejleszték egy orvostechnikai eszközt, egy szenzorokkal felszerelt fűthető kesztyűt, ami a Raynaud-szindrómára (fájdalommal járó átmeneti végtagdermedés és elszíneződés) nyújthat megoldást az értágító gyógyszerek helyett. A mérnöki énem megtalálta a célját, amivel talán másoknak is segíthetek.

- Ugyanez a célom azzal a könyvvel is, amit tavaly írtam. Futni, hinni, élni – egy könyv az élni akarásról, ez a címe, és erről is szól. Szó van benne az

egészségről, a mozgás evolúciós hatásairól, kiváltképp természetesen a futás jótékony hatásairól. Sokszor említem benne a lelki gyógyulást, praktikát igyekszem adni arra, hogyan élhetünk boldogabb életet, nemcsak magunkért, de másokért is. És ezekről nemcsak írok, de próbálok ezek szerint is élni. Nekem is sokat segítettek más emberek történetei, hátha én is segíthetek másoknak.

A falvai fiatalember úgy érzi, a futás hozta vissza az életbe
Fotó: Beküldött fotó

– Például kiknek? Kinek ajánlanád a könyvet?

– Minden olyan embernek, akik nyitottak arra, hogy ne elsősorban önös érdekeik szerint éljék az életüket, hanem egy boldogabb és szebb élet, egy jobb közösség reményében magukon túlmutató értékeket képviseljenek. Azoknak is ajánlom, akik a mozgás okozta öröme, a mozgás lehetőségére kíváncsiak.

Ajánlom a BEAC atlétikai csapatnak, a csapattársaknak, az edzőimnek, akik „visszahoztak az életbe”, amikor hozzájuk csatlakoztam.

– Hálás vagyok nekik. Természetesen a sorstársaknak is ajánlom, kívánom a betegeknek, hogy a lehető legtöbbször átéljék a gyógyulás ízét, örömét. Ez a könyv nemcsak a betegségről és gyógyulásról szól, igyekszem átadni azokat az értékeket, melyeket tanultam az elmúlt két évtizedben a saját utamon.

– Hogyan folytatódik ez az út?

– Mindenképpen ezen gondolatok mentén. A történetem jó példa, hogy ha mindent megteszünk álmaink elérése érdekében, nem adjuk fel, akkor célba érünk. Még ha több évtized munkája, tanulása, szorgalma és kitartása is kell ehhez, a bejárt út során gyűjtött tapasztalatok felbecsülhetetlen értékűek.

– Ha üzenhetek, akkor azt mondom, mindenki induljon el a célja felé, mert idő véges. A könyvvel minél szélesebb körben szeretnék segíteni, később akár nemzetközi szinten is. A könyv kapcsán létrehozunk egy alapítványt majd, amellyel az egészséget, sportot támogatnánk, szakemberek, sportolók, orvosok segítségével.

– Célom nem az, hogy engem lássanak, hogy én legyek a példakép. Lássanak meg egy fiatal srácot, aki évekkal a rák után sportol, elvégezte az egyetemet, dolgozik, néhány éven belül családalapításban gondolkodik – bizony szeretnék gyerekeket, legalább hármat, nagy családot tervezek. Lássák azt a srácot, aki boldogabb és egészségesebb mint valaha, aki megtalálta életcélját a halálos betegségének köszönhetően.

Forrás: <https://www.szoljon.hu/kozelet/helyi-kozelet/a-rak-legyozesevel-ert-celba-a-rakoczfalvi-fiatalember-3277711/>